

Arrest

nr. 112 676 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Vladikavkaz (Noord-Ossetië) en woont in Nesterovskaya (Ingoesjetië). U bent traditioneel getrouwd met A.G., van wie u op het moment van uw interview bij het Commissariaat-generaal vijf maanden zwanger was.

Op 25 december 2011 trouwt u traditioneel met A.G., wiens vader in juli 2007 spoorloos verdween. Zijn broer M., een vrome moslim, wil hem daarom wreken en sluit zich aan bij de rebellen. M. zelf wordt in mei 2009 vermoord door de politie.

Vanwege de activiteiten van zijn broer krijgt uw man – die zelf ook volgens de strikte regels van de islam leeft – zelf ook problemen met de autoriteiten.

Sinds jullie huwelijk wordt hij éénmaal meegenomen (in januari 2012) ter ondervraging en komt de politie drie keer bij jullie thuis langs (twee keer in maart 2012 en één keer in mei 2012); uw man wordt er immers ook van verdacht een rebel te zijn.

Om aan deze problemen in Noord-Ossetië te ontsnappen, vestigen u en uw man zich in mei 2012 in Nesterovskaya (Ingoesjetië).

Op 5 juli 2012 verkrijgen jullie de door jullie aangevraagde internationale paspoorten omdat jullie ook plannen hadden om naar het buitenland te gaan.

In diezelfde maand verdwijnt uw broer A. in Noord-Ossetië; op een bepaalde dag is hij niet meer thuisgekomen. U en uw familie vermoeden dat hij is meegenomen door de politie.

In Ingoesjetië blijft het voor u en uw man rustig tot 23 oktober 2012. Die morgen komt de politie bij jullie thuis binnenvallen en doorzoekt het huis. U wordt meegenomen naar de politie van het Sunzhenski district, waar u wordt ondervraagd over uw man, waarom jullie verhuisd zijn naar Ingoesjetië en wat jullie inkomsten zijn. Met de hulp van uw neef B.T. die bij de politie werkt, wordt u later die dag vrijgelaten. Van B.T. hoort u ook dat uw man in Magaz wordt vastgehouden. Hij wordt ervan verdacht betrokken te zijn geweest bij de aanslag van de vorige nacht op de blokpost van Tchermen (Noord-Ossetië). Uw neef B.T. zegt u dat hij niets voor uw man kan doen en brengt u naar uw oma in Nazran, waar u zal blijven tot uw vertrek.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië op 19 november 2012. Samen met een Poolse man, een collega van uw broer, rijdt u met de wagen vanuit Nazran via Oekraïne, Polen en Duitsland naar België. De man had voor u een Pools internationaal paspoort voorzien.

In België komt u aan op 22 november 2012 en vraagt er 's anderendaags asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België krijgt u van uw broer As. te horen dat ook hij is meegenomen en dat hij vragen heeft gekregen over u en uw man en dat uw man nu wordt vastgehouden in Vladikavkaz.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u een kopie van de eerste bladzijden van uw interne Russische paspoort voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de politie van Ingoesjetië en Noord-Ossetië wegens uw man, die beschuldigd wordt van betrokkenheid bij een aanslag op een politiepost in Tchermen en wegens uw religieuze klederdracht. Uw man had vroeger ook reeds problemen met de autoriteiten vanwege zijn broer die bij de rebellen was (CGVS p. 9, p. 10 & p. 12). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste acht het Commissariaat-generaal het opmerkelijk dat u behoorlijk wat **vragen over essentiële elementen** uit uw asielrelaas **onbeantwoord** laat of slechts onaannemelijk vaag kan beantwoorden.

Zo verklaart u dat uw man sinds jullie huwelijk op 25 december 2011 verschillende keren werd meegenomen door de politie van Noord-Ossetië (waar jullie toen woonden) telkens er een terroristische aanslag, een moord of een diefstal geweest was in de regio – volgens u werd hij immers in de gaten gehouden omdat zijn broer M. bij de rebellen was geweest.

Naar waar hij telkens meegenomen werd, weet u niet en over de momenten waarop dat gebeurde, blijft u vaag ('in januari denk ik, na ons huwelijk. Ik herinner de datum niet meer', 'man werd één keer meegenomen en daarna nog drie keer', 'één keer in januari meegenomen. Twee keer in maart zijn ze

ook langsgesproken. Ook nog in mei', CGVS p. 4 & 10-11) – nochtans kon u van jullie arrestatie op 23 oktober 2012 wel de exacte datum geven.

Als u daarop gevraagd wordt wat er dan gebeurd was waardoor de politie steeds bij jullie langskwam, verklaart u dat u het niet weet en ook dat u zich slechts één situatie herinnert: een diefstal in een voedingswinkel. Over de werkelijke dieven, de bestolen winkel en omstandigheden van de diefstal weet u niets; bovendien heeft u uw man geprobeerd daar meer over te weten te komen (CGVS p. 11).

U verklaart ook dat u op 23 oktober 2012 van thuis werd meegenomen (op dat moment woonden jullie al in Ingoesjetijë). Die dag werden u en uw man apart meegenomen. U werd overgebracht naar de MVD van de Sunzhenski regio in Sleptovsk, waar u een aantal uur vastgehouden werd en ondervraagd over een aanslag eerder die dag op een politiepost in Tchermen (Noord-Ossetijë). Dankzij de hulp van uw neef B.T., werkzaam bij de politie (MVD) van Nazran (Ingoesjetijë), kwam u echter vrij (CGVS p. 9). In dit opzicht is het vreemd dat u niet weet welke functie B.T. daar uitoefent, hoe hij te weten was gekomen dat u in Sleptovsk werd vastgehouden en wat hij precies heeft gedaan opdat men u zou vrijlaten (CGVS p. 13). U verklaart ook dat u weinig weet over de aanslag op de blokpost waarna u opgepakt werd.

In dit verband is het merkwaardig dat u verklaart niet te hebben nagegaan wat daar precies gebeurd zou zijn, wie er bij betrokken zou zijn of wie de daders zouden geweest zijn (CGVS p. 12).

Welnu, als uw man daadwerkelijk verschillende keren zou zijn meegenomen door de politie, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u concreter kan aangeven wanneer dit gebeurde, dat u meer kan vertellen over de incidenten naar aanleiding van dewelke de politie bij u thuis langskwam om uw man mee te nemen.

Dat u blijkbaar heeft nagelaten zich verder te informeren over de gebeurtenissen waarna u en uw man steeds last kregen met de politie (i.e. terreuraanslagen, winkeldiefstal, bomaanslag op de controlepost), valt bovendien erg op en getuigt van weinig interesse in de door u aangehaalde vervolgingsdaden. Dat u zo onwetend bent over cruciale elementen aangaande uw eigen arrestatie en vrijlating is evenmin aannemelijk.

Deze elementen stellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig op de proef.

Ten tweede dient gewezen te worden op **opvallend gedrag** dat uw man **tegenover de autoriteiten** vertoont sinds het uitbreken van zijn problemen met deze autoriteiten eind 2011-begin 2012.

Zo verhuisden u en uw man in mei 2012 van Tchermen (Noord-Ossetijë) naar Nesterovskaya (Ingoesjetijë) omdat uw man al van voor jullie huwelijk problemen had met de politie; daartoe ging zowel u als uw man zich in mei 2012 uitschrijven bij de daartoe bevoegde diensten in Noord-Ossetijë en inschrijven bij de daartoe bevoegde diensten in Ingoesjetijë. Daarbij ondervonden jullie naar eigen zeggen geen problemen.

Als uw man reeds lang problemen had met de autoriteiten (hij werd door hen immers vaak in verband gebracht met aanslagen, diefstallen en moorden wegens zijn broer die rebel was geweest), is het hoogst merkwaardig dat jullie zich spontaan bij diezelfde autoriteiten zouden melden om een adreswijziging door te geven en is het bovendien weinig geloofwaardig dat uw man – gezien zijn profiel – daarbij geen problemen zou ondervonden hebben; te meer als u verklaart dat men voor deze adreswijziging eerst moest nagaan of jullie niets misdaan hadden of geen terroristische aanslagen hadden gepleegd (CGVS p. 2, p. 4 & p. 6 + document 1 in administratief dossier).

Op 5 juli 2012 zijn u en uw man samen jullie internationale paspoorten probleemloos gaan ophalen bij de paspoortdienst in Ingoesjetijë (CGVS p. 4).

Het is echter weinig aannemelijk dat jullie van de autoriteiten van uw land de toestemming, in de vorm van een internationaal paspoort, zouden vragen om jullie land te verlaten en dat uw man dat ook zonder problemen zou verkrijgen, als uw man op dat moment nota bene al meerdere keren zou zijn meegenomen door de politie en daarbij beschuldigd werd van betrokkenheid bij een reeks criminele feiten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat men pas een internationaal paspoort verkrijgt na het fiat van de FSB.

Dat uw man dit zomaar zou hebben verkregen, is – gezien zijn profiel – opmerkelijk. Welnu, als uw man (en ook u) sinds jullie huwelijk eind 2011 effectief geviséerd zouden geweest zijn door de autoriteiten van uw land zoals blijkt doorheen uw verklaringen, is het vreemd en weinig aannemelijk dat uw man zich samen met u nog meerdere keren tot diezelfde autoriteiten heeft gewend voor een aantal administratieve zaken zonder daarbij problemen te ondervinden.

Ten derde, wat betreft uw **identiteitsdocumenten en uw reisroute**, verklaart u dat uw internationaal paspoort op 23 oktober 2012 werd afgenomen toen de politie kwam binnenvallen bij u thuis (CGVS p. 7).

Uw intern paspoort had u bij zich toen u Ingoesjetië verliet op 19 november 2012; met een Poolse kennis van uw broer reed u in zijn wagen door de Russische Federatie, Oekraïne, Polen en Duitsland naar België.

De Russisch-Oekraïense en de Oekraïens-Poolse grens stak u over met een internationaal paspoort op naam van ene E.F. dat u van die Poolse man had gekregen.

U denkt dat dit paspoort van Polen was en u verklaart dat u zelfs niet gekeken heeft naar de geboortedatum.

Wat u dan gezegd zou hebben als men zou gevraagd hebben wanneer u geboren was, weet u niet. Aangezien u geen Pools spreekt, wordt u gevraagd wat u zou gedaan hebben als men u aan de grens iets in het Pools vroeg; hierop antwoordt u enkel 'ik deed wat er van mij gevraagd werd. Ik weet ook niet wat er zou gebeuren'.

U verklaart dat er in het paspoort een foto stond die niet de uwe was en dat u denkt dat er geen visum in stond. Hoe de man aan dat paspoort was gekomen weet u ook niet.

Bij het oversteken van de Poolse grens met dit paspoort ondervond u naar eigen zeggen geen problemen (CGVS p. 7-8).

Dat u, behalve de naam, zo weinig zou weten over dit paspoort dat voor u voorzien was, is weinig geloofwaardig.

Dat men u zelfs de Europese Unie zou willen binnenloodsen met documenten van een land waarvan u de taal niet spreekt, is ook opzienbarend. Nochtans, aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het weinig aannemelijk dat u dermate onwetend bent over deze voor u voorziene identiteitsdocumenten.

Bijgevolg ontstaat het sterke vermoeden dat u andere documenten gebruikt heeft tijdens uw reis en dat u uw internationaal Russisch paspoort (waarover u verklaart dat het op 23 oktober 2012 werd ingehouden) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Overigens verklaart u dat u uw intern Russisch paspoort onderweg aan de Poolse kennis van uw broer gaf (die u in de plaats het Poolse paspoort zou gegeven hebben). Deze man gaf uw intern paspoort terug aan uw broer in de Russische Federatie.

U verklaarde dat u uw broer gevraagd heeft om uw intern paspoort op te sturen naar België om het voor te leggen aan de Belgische asielinstanties.

Hieromtrent heeft het Commissariaat-generaal tot op heden, anderhalve maand na uw interview bij het Commissariaat-generaal, echter nog niets ontvangen.

Zo ontstaat nogmaals het vermoeden dat u ook informatie uit uw intern paspoort wil achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

Bovenstaande elementen over uw identiteitsdocumenten maken dat uw algemene geloofwaardigheid bijkomend aangetast wordt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

*Het **document** dat u neerlegt verandert hier niets aan.*

De kopie van de eerste bladzijden van uw interne Russische paspoort bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge

en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 juni 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" en van het "*verbod van willekeur*".

Zij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "*De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.*"

Verzoekster laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij later op het Commissariaat-generaal (zie p. 3, 4) "*een completer verhaal*" zou hebben gegeven niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zij voert aan dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekster meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) "*verwijst naar derden en ook hun naam geeft*", de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt "*net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn*".

Zij (zie p. 4) "*blijft bij haar feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen*".

Verzoekster stelt dat er op het Commissariaat-generaal een (zie p. 4) "*vast systeem*" bestaat voor mensen afkomstig uit Ingoesjetië, waar enerzijds wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de persoon in kwestie.

Zij legt uit dat er zo weinig mogelijk vragen worden gesteld (zie p. 4) "*aangezien iedereen verdacht is/kan zijn*"; volgens haar kan het feit dat zij niet van alles op de hoogte is "*geenszins tegen haar gebruikt worden, wel integendeel, temeer er zowel door verzoekster een plausibele uitleg is gegeven geworden*".

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, het gebrek aan bewijzen, haar houding en het feit dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Volgens verzoekster werd er evenwel geen rekening gehouden met het feit dat zij (zie p. 4) "*ten zeerste getraumatiseerd is*" door hetgeen gebeurd is.

Verzoekster voert opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*".

Zij laat gelden dat de argumenten in de bestreden beslissing (zie p. 5) "*te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoekster*".

Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij (zie p. 5) "*uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten*". Zij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 6) "*essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden*".

Aangaande de aanhoudingen verklaart verzoekster dat haar man hierover het stilzwijgen tegenover haar bewaarde (zie p. 6) "*om haar niet nodeloos ongerust te maken en tevens ook om haarzelf niet in gevaar te brengen*". Zij stelt dat zij naliet meer informatie te zoeken over de incidenten (zie p. 6) "*om haarzelf niet in gevaar te brengen*" en dat haar man dit naliet omdat hij "*wist over welke incidenten het*

ging". Volgens haar is het bovendien (zie p. 6) *"gevaarlijk informatie te verzamelen omdat men hierdoor nog meer verdacht wordt"*.

Verzoekster stelt dat haar neef B.T. via familie, die het op hun beurt via burens hoorden, te weten kwam dat zij was opgepakt en dat hij (zie p. 7) *"via zijn connecties bij de politie"* haar heeft vrij gekregen. Volgens haar was haar neef (zie p. 7) *"maar een gewone medewerker van de politie, hij had geen speciale functie of zo"*. Zij stelt niet te weten hoe hij haar heeft vrij gekregen, gezien dit haar nooit werd verteld, gezien alle betrokkenen dit zoveel mogelijk geheim wilden houden en gezien zij nadien (zie p. 7) *"snel weg moest"*.

Verzoekster verklaart dat zij weet dat er een aanslag is geweest op een blokpost tussen Noord-Ossetië en Ingoesjetië, omdat dit op tv is vertoond; zij verklaart dat haar man werd opgepakt als vermoedelijke (mede-)dader.

Zij wijst erop dat ze hun nieuwe woonplaats niet hebben opgegeven toen ze verhuisden. Zij legt verder uit dat haar man niet wist dat hij in Ingoesjetië ook problemen zou kennen en dat hij daarom daar zijn inschrijving vroeg.

Inzake de identiteitsdocumenten en reisroute, gaat de commissaris-generaal volgens verzoekster (zie p. 8) *"eens te meer tegen alle werkelijkheid in (...) alsof het niet mogelijk is de Schengenzone binnen te komen, tenzij door een persoonlijke controle"*; zij stelt dat *"mits voldoende betaling"* het gemakkelijk is om zonder enige controle binnen te geraken in de Schengenzone en dat dit dagdagelijks gebeurt via passeurs.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 3 en artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Zij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Zij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoekster gaat vervolgens in op de situatie in Ingoesjetië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

Verder meent verzoekster dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Ingoesjetië. Verzoekster verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 9) *"une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci"* (sic).

Tevens voert verzoekster aan dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens haar elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in haar land van herkomst daartegen geen beletsel is.

Verzoekster voert ten slotte een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair-play"-beginsel.

Zij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Volgens verzoekster werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, (zie p. 10) *"die er geenszins op verbeterd is"*.

Zij verwijst (zie p. 10) *"naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*.

Naar haar mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoekster merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoekster (zie p. 11) *"louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt"*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoekster.

Verzoekster vraagt haar beroep tegen de afwijzing van haar asielaanvraag bestreden beslissing (zie p. 12) *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Zo is verzoekster onaannemelijk vaag over de problemen die zij beweert te hebben gekend in haar land van herkomst.

Verzoekster verklaarde dat haar man sinds hun huwelijk op 25 december 2011, verschillende keren werd meegenomen door de politie van Noord-Ossetië telkens er een terroristische aanslag, een moord of een diefstal geweest was in de regio, maar zij wist niet naar waar hij telkens meegenomen werd; over de momenten waarop dat gebeurde, blijft zij vaag (*“in januari denk ik, na ons huwelijk. Ik herinner de datum niet meer”, “man werd één keer meegenomen en daarna nog drie keer”, “één keer in januari meegenomen. Twee keer in maart zijn ze ook langsgekomen. Ook nog in mei”*, zie het verhoorverslag van 15 maart 2013, p. 4, 10,11).

Gevraagd wat er dan gebeurd was waardoor de politie steeds bij hun langskwam, antwoordde verzoekster dat zij het niet weet en dat zij zich slechts één situatie herinnert, met name een diefstal in een voedingswinkel, maar over de werkelijke dieven, de bestolen winkel en omstandigheden van de

diefstal kon verzoekster niets vertellen. Bovendien blijkt niet dat zij noch haar man, geprobeerd hebben daarover meer te weten te komen (zie het verhoorverslag, p. 11).

Betreffende verzoeksters aanhouding op 23 oktober 2012 is zij eveneens onaannemelijk vaag. Zo wist zij niet welke functie B.T. -haar neef die haar vrij kreeg (zie het verhoorverslag, p. 9)- daar uitoefent, hoe hij te weten was gekomen dat zij in Sleptovsk werd vastgehouden en wat hij precies heeft gedaan opdat men haar zou vrijlaten (zie het verhoorverslag, p. 13).

Verzoekster blijkt tevens geheel onwetend te zijn over de aanslag op de blokpost waarna zij opgepakt werd. Zij verklaarde zelfs niet te hebben nagegaan wat daar precies gebeurd zou zijn, wie er bij betrokken zou zijn of wie de daders zouden geweest zijn (zie het verhoorverslag, p. 12).

In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat haar man het stilzwijgen tegenover haar bewaarde *“om haar niet nodeloos ongerust te maken en tevens ook om haarzelf niet in gevaar te brengen”*. Zij stelt dat zij naliel meer informatie te vergaren over de incidenten *“om haarzelf niet in gevaar te brengen”* en dat haar man dit naliel omdat hij *“wist over welke incidenten het ging”*. Volgens haar is het bovendien *“gevaarlijk informatie te verzamelen omdat men hierdoor nog meer verdacht wordt”*.

Verzoekster stelt dat haar neef B.T. via familie, die het op hun beurt via burens hoorden, te weten kwam dat zij was opgepakt en dat hij *“via zijn connecties bij de politie”* haar heeft vrij gekregen. Volgens haar was haar neef *“maar een gewone medewerker van de politie, hij had geen speciale functie of zo”*. Zij stelt niet te weten hoe hij haar heeft vrij gekregen, gezien dit haar nooit werd verteld, gezien alle betrokkenen dit zoveel mogelijk geheim wilden houden en gezien zij nadien snel weg moest.

Verzoekster geeft aan dat zij weet dat er een aanslag is geweest op een blokpost tussen Noord-Ossetië en Ingoesjetië, omdat dit op tv is getoond, en dat haar man werd opgepakt als vermoedelijke (mede-) dader.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Verzoeksters blote beweringen in haar verzoekschrift bevestigen slechts haar onwetendheid en haar nalatigheid om zich te informeren.

Als de man van verzoekster daadwerkelijk verschillende keren zou zijn meegenomen door de politie, kan wel degelijk verwacht worden dat verzoekster meer concreet kan aangeven wanneer dit gebeurde en dat zij meer kan vertellen over de incidenten naar aanleiding van dewelke de politie bij haar thuis langskwam om haar man mee te nemen. Dat verzoekster bovendien evenzeer onwetend is over cruciale elementen aangaande haar eigen arrestatie en vrijlating, is evenmin aannemelijk.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven zoals de aanhoudingen van verzoekster en haar man, dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het gedrag van verzoekster en haar man tegenover de autoriteiten die ze beweren te vrezen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Zo verhuisden verzoekster en haar man in mei 2012 van Tchermen (Noord-Ossetië) naar Nesterovskaya (Ingoesjetië) omwille van de problemen met de politie; daartoe gingen zowel verzoekster als haar man zich in mei 2012 uitschrijven bij de daartoe bevoegde diensten in Noord-Ossetië en zich inschrijven in Ingoesjetië, waarbij ze geen problemen ondervonden. Op 5 juli 2012 gingen verzoekster en haar man samen hun internationale paspoorten probleemloos ophalen bij de paspoortdienst in Ingoesjetië (zie het verhoorverslag, p. 4).

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat ze hun nieuwe woonplaats niet hebben opgegeven toen ze verhuisden: zij verklaart verder dat haar man niet wist dat hij in Ingoesjetië ook problemen zou kennen en dat hij daarom daar zijn inschrijving vroeg.

De Raad is van mening dat het niet aannemelijk is dat haar man die volgens verzoeksters verklaringen reeds lang problemen had met de autoriteiten, zich spontaan bij diezelfde autoriteiten zouden melden om een adreswijziging door te geven en dat het evenmin geloofwaardig dat haar man gezien zijn

beweerde profiel, daarbij geen problemen zou ondervonden hebben, gezien verzoekster zelf verklaarde dat vóór de adreswijziging eerst werd nagegaan of ze niets misdaan hadden of geen terroristische aanslagen hadden gepleegd (zie het verhoorverslag, p. 2, 4, 6).

Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster en haar man aan de autoriteiten van haar land de toestemming, in de vorm van een internationaal paspoort, zouden vragen om hun land te verlaten en dat haar man dat ook zonder problemen zou verkrijgen, als haar man op dat moment al meerdere keren zou zijn meegenomen door de politie en daarbij beschuldigd werd van betrokkenheid bij een reeks criminele feiten, zoals verzoekster beweert.

Uit de informatie die het Commissariaat-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat men pas een internationaal paspoort verkrijgt na het fiat van de FSB.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven verzoeksters geloofwaardigheid.

De Raad hecht evenmin geloof aan verzoeksters verklaringen over haar identiteitsdocumenten en reisroute.

Zij verklaarde dat haar internationaal paspoort op 23 oktober 2012 werd afgenomen toen de politie kwam binnenvallen bij haar thuis (zie het verhoorverslag, p. 7), dat zij met haar intern paspoort Ingoesjetië verliet op 19 november 2012, dat zij de Russisch-Oekraïense en de Oekraïens-Poolse grens overstak met een internationaal Pools paspoort op naam van ene E.F., dat zij zelfs niet gekeken heeft naar de geboortedatum, dat er in het paspoort een foto stond die niet de hare was en dat zij denkt dat er geen visum in stond. Bij het oversteken van de Poolse grens met dit paspoort verklaart verzoekster geen problemen te hebben ondervonden (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

Gevraagd wat verzoekster dan gezegd zou hebben als men zou gevraagd hebben wanneer zij geboren was, wist zij niet. Gevraagd wat zij zou gedaan hebben als men haar aan de grens iets in het Pools vroeg, aangezien zij geen Pools spreekt, antwoordde verzoekster: *“ik deed wat er van mij gevraagd werd. Ik weet ook niet wat er zou gebeuren”*. Hoe de Poolse man aan dat paspoort was gekomen, wist verzoekster evenmin.

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis en de gebruikte identiteitsdocumenten kan toelichten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over haar reis en de voor haar voorziene reisdocumenten.

Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het niet aannemelijk dat verzoekster op individuele controles niet beter voorbereid werd.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekster andere documenten gebruikt heeft tijdens haar reis en dat zij haar internationaal Russisch paspoort, waarvan zij verklaarde dat het op 23 oktober 2012 werd ingehouden, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Verzoekster beweerde ook dat zij haar intern paspoort onderweg aan de Poolse kennis van haar broer gaf en dat deze man dit paspoort teruggaf aan haar broer in de Russische Federatie.

Hoewel verzoekster verklaarde dat zij haar broer gevraagd heeft om haar het intern paspoort op te sturen naar België om het voor te leggen aan de Belgische asielinstanties, heeft zij tot op heden dit document niet bijgebracht. Zo ontstaat het vermoeden dat verzoekster ook informatie uit haar intern paspoort wil achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

Verzoeksters ongestaafde bewering dat *“mits voldoende betaling”* het gemakkelijk is om zonder enige controle binnen te geraken in de Schengenzone en dat dit dagdagelijks gebeurt via passeurs, doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg en identiteitsdocumenten dragen ook bij om haar relaas als ongeloofwaardig af te doen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij *“ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is”*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Ingoesjetië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar en tevens verwijst naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet

worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ten slotte betreft, voert verzoekster tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel.

Op basis van de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Uit die informatie kan worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Er kan aldus worden besloten dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De ongestaafde bewering van verzoekster dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”* en haar verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, tonen niet aan dat er in haar land van herkomst een dergelijk binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE